

DEČJE VESTI

2024 • ČETVRTO TROMESEČJE • SEVERNOAMERIČKA DIVIZIJA

Sadržaj

Na korici: Tokom boravka u kampu Polaris, na Aljasci, Kesija nije odmah bolje upoznala Boga. Bila je prezauzeta uživanjem u hrani i druženjem sa novim prijateljima. Ali sada uči da bude savetnik. Njeno iskustvo je na 18. strani.

PEJDŽ, ARIZONA

- 4 Izvanredna bašta | 5. oktobar
- 6 Strah od duhova | 12. oktobar

HOLBRUK, ARIZONA

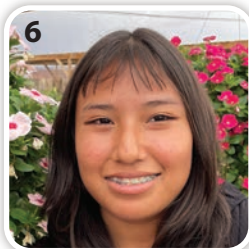
- 8 „Ajooooj!“ | 19. oktobar

SAVUNGA, ALJASKA

- 10 Bog voli sibirske Juite | 26. oktobar
- 12 „Duboko i široko“ | 2. novembar

KAMP POLARIS, ALJASKA

- 14 Patim za domom,
ali nisam usamljena | 9. novembar
- 16 Jedan dan u kampu | 16. novembar
- 18 Žmurke, penjanje i Bog | 23. novembar

- 20 Izgubljeni kamper | 30. novembar
- 22 Tajanstvena svetlost | 7. decembar

BETEL, ALJASKA

- 24 Promenjeno srce | 14. decembar
- 26 Veoma velika molitva | 21. decembar
- 28 Trinaesta subota: Prelepa avantura
na Aljasci | 28. decembar
- 30 Budući projekti Trinaeste subote
- 31 Aktivnosti za decu
- 35 Dodatni materijali
- 36 Karta

©2024 General Conference of
Seventh-day Adventists®. All rights reserved
12501 Old Columbia Pike,
Silver Spring, MD 20904-6601
1-800-648-5824 • AdventistMission.org

U ovom tromesečju predstavljamo Severnoameričku diviziju, koja nadgleda rad Crkve adventista sedmog dana u Sjedinjenim Državama, Kanadi, francuskim posedima Sent Pjer i Mikelon, britanskoj prekomorskoj teritoriji Bermuda, američkim teritorijama na Gvamu, ostrvu Vejk i Severnim Marijanskim ostrvima u Tihom okeanu, i tri obližnje države u slobodnoj asocijaciji sa Sjedinjenim Državama – na Palauu, na Maršalskim ostrvima i u Saveznoj državi Mikroneziji. U regionu živi 372 miliona ljudi, uključujući 1.224.769 adventista. To je odnos jednog adventiste na 304 osobe.

Možda se pitate da li Severnoamerička divizija zaista ostaje misija u 21. veku. Dok sam putovao po toj diviziji da prikupim iskustva iz misije za ovo tromesečje, podsetio sam se da je pred nama ogroman posao objavljivanja večnog jevanđelja među domorodačkim stanovništvom. Na Aljasci, na primer, postoji više od 200 domorodačkih zajednica, ali je Adventistička crkva prisutna samo u njih 11. „Potrebni su nam misijski orijentisani radnici da rade i služe na Aljasci“,

kaži Tandi Perkins, direktor razvoja za oblast koja deluje na Aljasci, i koja mi je pomogla u koordinaciji oko moje posete.

U ovom tromesečnom izdanju Dečjih vesti pronaći ćete iskustva sa nekoliko mesta na Aljasci, uključujući Betel, koji će biti primalac dara Trinaeste subote ovog tromesečja. Takođe ćete pronaći iskustva povezana sa prethodnim projektima Trinaeste subote u gradovima Holbruk i Pejdz u Arizoni. Informacije o projektima Trinaeste subote u ovom tromesečju nalaze se na bočnoj traci ispod.

Posebni dodaci

Ako ovog tromesečja želite da svoje poučavanje u Subotnoj školi učinite zanimljivijim, nudimo vam razne fotografije i druge materijale koji prate svako iskustvo o misiji. Više obaveštenja nalazi se na bočnoj traci uz svako iskustvo.

Možete da preuzete i PDF verziju časopisa *Dečja misija*, dostupnu na stranici bit.ly/childrenmission i časopis za mlade i odrasle *Misija* na bit.ly/adultmission. Misijski video snimci su dostupni na adresi: bit.ly/mission-spotlight.

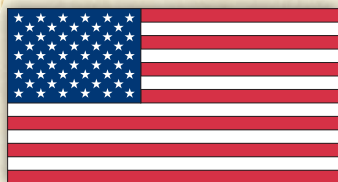
Imajte na umu da ne morate da čitate iskustva tačno onako kako su objavljena. Ove dečja iskustva su namenjena širokom rasponu uzrasta od 6 do 12 godina, pa slobodno prilagodite jezik i sadržaj nivou koji odgovara starosnoj grupi u vašem razredu Subotne škole.

Hvala vam što ohrabrujete decu da misle na misiju!

Mogućnosti

Darovi Trinaeste subote u ovom tromesečju podržaće tri projekta u Severnoameričkom odeljenju:

- Centar uticaja za starosedeoce Aljaske u Betelu, na Aljasci, u SAD.
- Misijski projekti tokom zasedanja Generalne konferencije 2025. godine u Sent Luisu, u Misuriju, u SAD
- Centar urbanog života i nova crkva u Baltimoru, u Merilendu, u SAD.

ARIZONA | 5. oktobar

Kaston

Izvanredna bašta

Da li znate šta znači reč „izvanredno“? Ako je nešto izvanredno, to je vrlo neobično. Ako je nešto izvanredno, onda je veoma, veoma posebno.

U američkoj državi Arizoni postoji grad po imenu Pejdz. U tom gradu se nalazi jedna izvanredna bašta.

Neki ljudi možda misle da bašta ne može da bude izvanredna. Ali za ljude ovog grada, ova bašta je izvanredna. Vidite, grad se nalazi u suvoj, vreloj pustinjskoj klimi u kojoj voće i povrće sa mukom napreduje.

Neki ljudi koji su poželeti da posade sveže voće i povrće putovali su u daleka mesta koja nisu toliko suva i u kojima nije toliko toplo. Donosili su sa sobom voće i povrće za sadnju. Ali umesto da rastu, te biljke su uvenule pod vrelim suncem.

Zatim su u njihov grad došli pastor Džejsms i njegova žena, gospođa Nensi.

Pastor Džejsms i gospođa Nensi zasadili su ogromnu baštu u Crkvi adventista sedmog dana u ovom gradu.

Svi su mislili da će loze crvenog paradajza uvenuti i umreti. Svi su mislili da će zelene tikvice i žute tikve uvenuti. Svi su mislili da će stabla jabuke, breskve i nara uvenuti.

Ali umesto da venu i umiru, biljke i drveće su rasli i rasli i rasli.

Ljudi su govorili da je to vrlo neobična bašta. Ljudi su govorili da je to veoma, veoma posebna bašta. Ljudi su govorili da je to izvanredna bašta!

U tom istom gradu su živeli i trogodišnji Kaston i njegova majka.

Kaston je veći deo svog života živeo sa bakom i dedom, ali ga je majka dovela kući.

Dečak i njegova majka se nisu dobro poznavali. Kaston je želeo da bude njen prijatelj, a majka je želela da bude njegov prijatelj. Ali kako?

Tada je majka čula za izvanrednu baštu u Crkvi adventista sedmog dana. Čula je da deca mogu da idu na zabavni program u bašti. Rekla je Kastonu da će otići tamo zajedno.

„Mislim da ćemo tamo videti i drugu decu“, rekla mu je. „Mislim da ćemo naučiti nešto novo o biljkama.“

Kaston je zacičao od oduševljenja.

„Da!“ uzviknuo je.

U utorak su Kaston i majka stigli u izvanrednu baštu u Adventističkoj crkvi. Osmoro druge male dece takođe je došlo da čuje kako gospođa Nensi govori o svojoj bašti.

Gospođa Nensi im je pokazala svetli, žuti suncokret koji je rastao u bašti. Pokazala im je dugačko korenje u zemlji i semenke na vrhu.

Kaston je voleo da uči o suncokretima. Sviđalo mu se što može da proba ukusne semenke. Voleo je da bude sa majkom. Bila mu je dobra prijateljica!

Posle tog dana, Kaston je uživao da se vraća u ovu baštu svake nedelje. Saznao je za voće koje je raslo u bašti i morao je da ga proba. Drugi put je saznao za ovce i kokoške koje žive u baštenskom oboru i morao je da ih pomazi. Naučio je o divnom Bogu koji stvara biljke, životinje i decu i pomaže im da rastu.

Kad su Kaston i njegova majka došli u ovu izvanrednu baštu, dogodilo se nešto neobično. Postali su bliski prijatelji. A onda su postali i najbolji prijatelji.

Tako da se nešto izvanredno dogodilo u izvanrednoj bašti. U bašti se nije samo gajilo voće i povrće u suvoj, vrućoj pustinjskoj klimi. Bašta je pomogla i malom dečaku i njegovoj majci da postanu izvanredni prijatelji.

Deo darova Trinaeste subote 2011. godine pomogao je da se otvori Crkva adven-

Da bi bilo zanimljivije

- Pokažite deci Pejdz, u Arizoni, na karti.
- Recite deci da vođa grupe baštovana, Nensi Krosbi, takođe nadgleda rad Crkve adventista sedmog dana sa Indijancima u američkim državama Arizoni, Juti i Nevadi. Njen muž Džejsms je pastor Adventističke crkve u Pejdzu. Kada su restrikcije usled Kovida 19 zatvorile crkvu i sprečile širenje misije, par je zasadio baštu i na svoje iznenađenje otkrio da je to postala prilika za širenje misije. Obezbeđivali su sveže proizvode zajednici, koja je mislila da malo šta može da raste u pustinjskom gradu. Nakon što su restrikcije prestale, osnovali su dečju grupu baštovana. Danas je Adventistička crkva poznata po svojoj bašti.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Podelite objave o misiji i kratke činjenice iz Severnoameričkog odeljenja: bit.ly/nad-2024.
- Ovo iskustvo ilustruje sledeći deo strateškog plana „Poći ću“ Adventističke crkve: Cilj duhovnog rasta br. 5: „Obučiti pojedince i porodice za živote ispunjene Duhom.“ Za više informacija idite na vebstranicu: IWillGo2020.org.

tista sedmog dana sa izvanrednom baštom u Pejdzu, u Arizoni. Hvala vam na vašim darovima Trinaeste subotne u ovom trome-sečju koji će pomoći da više ljudi sazna o našem izvanrednom Prijatelju, Isusu.

MISIONSKI ZAPIS

U maju 1863. godine, održan je sastanak adventista u Betl Kriku u Mičigenu, kako bi se uobličilo ono što se sada naziva: Crkva adventista sedmog dana. Prvi adventistički misionar bio je Dž. N. Endrus, koji je poslat u Englesku i Švajcarsku 1874. da pomogne tamošnjim vođama Adventističke crkve.

ARIZONA | 12. oktobar

Strah od duhova

Sara

Jedanaestogodišnja Navajo devojčica plašila se duhova.

Ali Sara nije rekla učiteljici Nensi o svom strahu od duhova kad je počela da uči u Crkvi adventista sedmog dana u Pejdzu u Arizoni. Ni sa kim nije pričala o svojim strahovima osim sa Tejtumom. Tejtum je bila njena devetogodišnja sestra i Tejtum ju je razumela. I ona se plašila duhova.

Onda se jednog dana Sara poverila učiteljici Nensi da se noću u njenoj spavaćoj sobi dešavaju čudne stvari. Nije mnogo govorila o tome šta se dešava, ali je učiteljica Nensi videla da je veoma uplašena.

„Kad god se takve strašne stvari događaju u vašoj kući, treba da se molite Isusu“, rekla je učiteljica Nensi. „Isus će vas spasiti od toga.“

Zatim je pozvala Saru da dođe u biblioteku na razgovor. Biblioteka se nalazila u maloj prostoriji na drugom spratu crkve.

Devojčica se smestila na pod, a učiteljica Nensi je sedela na stolici pored polica sa knjigama.

„Duhovi nisu ništa drugo vać zli duhovi

koji žele da uplaše ljude“, rekla je učiteljica Nensi. „Ali Isus je jači od zlih duhova i zaštitice vas.“

Sara je pažljivo slušala.

„Ne moraš da se plašiš“, rekla je učiteljica Nensi. „Možeš da se moliš Isusu i ne moraš da se plašiš da će ti duhovi ući u sobu.“

Zatim je učiteljica Nensi naučila Saru kako da se moli Isusu za pomoć. „Traži od Isusa ono što ti je potrebno“, rekla je. „Možeš samo da kažeš: ‘Pomozi mi, Isuse.’ Tada će zli duh otići iz tvoje kuće.“

Sara joj nije ništa odgovorila.

Ali kad je stigla kući, ispričala je svojoj mlađoj sestri Tejtum šta joj je rekla učiteljica Nensi.

„Rekla mi je da ne treba da se plašimo“, rekla je Sara. „Ako nešto vidimo, samo treba da se pomolimo Isusu.“

Tejtum je spavala u drugoj spavaćoj sobi u kući, a noću su se dešavale čudne stvari i u njenoj spavaćoj sobi.

Sara je naučila Tejtum kako da se moli.

Nekoliko noći kasnije, nešto čudno se ponovo dogodilo u Sarinoj spavaćoj sobi. Sara

se uplašila, navukla ćebe preko glave i počela da plače. Tejtum ju je čula kako plače i došla je u njenu sobu. Zavukla se pod ćebe sa Sarom.

U tom trenutku se Sara setila šta je učiteljica Nensi rekla o molitvi Isusu. Odlučila je da se pomoli.

„Isuse, pomoz mi“, rekla je Sara.

Odmah se osećala mnogo bolje. Mir se vratio u spavaću sobu i ona je uspela da zaspi.

Tejtum je ostala pored nje do jutra. Bilo je lepo imati sestru u blizini. Ali bilo je još divnije znati da je Isus bio tamo.

Od te noći Sara je znala da više ne treba da se plaši duhova. Mogla je uvek da se pomoli i Isus bi je zaštitio. On ju je zaštitio te noći, i uradiće to ponovo. Sve što je trebalo da uradi bilo je da to zatraži od Njega.

Deo darova Trinaeste subote 2011. godine pomogao je da se otvori Crkva adventista sedmog dana u kojoj je Sara naučila o moći molitve u Pejdzju, u Arizoni. Hvala vam na vašim darovima Trinaeste subote u ovom tromesečju koji će pomoći da više ljudi sazna o Isusu.

Da bi bilo zanimljivije

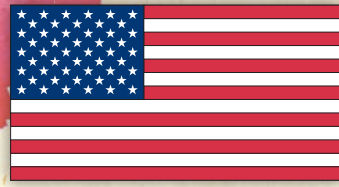
- Pokažite deci Pejdzju u Arizoni na karti.
- Kažite deci da učiteljica Nensi Krosbi nadgleda rad Adventističke crkve u radu sa Indijancima u američkim državama Arizona, Juta i Nevada. Sara se mučila u državnoj školi, a Nensi ju je prementila u crkvenu školu u Pejdzju na zahtev njenog oca. Nensin muž Džejs je pastor crkve.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Podelite objave o misiji i kratke činjenice iz Severnoameričkog odeljenja: bit.ly/nad-2024.
- Ovo iskustvo ilustruje sledeće delove strateškog plana „Poći ću“ Adventističke crkve: Cilj duhovnog rasta br. 5: „Obučiti pojedince i porodice za živote ispunjene Duhom“; cilj duhovnog rasta br. 6: „Povećati pristupanje, zadržavanje, unapređivanje i učestvovanje dece i mladih“ i cilj duhovnog rasta br. 7: „Pomoći mladima da stave Boga na prvo mesto i da u svojim životima odražavaju biblijski pogled na svet.“ Za više informacija idite na veb-stranicu: IWillGo2020.org.

ČUDESNA ZEMLJA

Nacionalna životinja Sjedinjenih Američkih Država je američki bizon, nacionalno drvo je hrast, nacionalna ptica je beloglavi orao i nacionalni cvet je ruža.

ARIZONA | 19. oktobar

„Ajooooooj!“

Mala braon lisica

Uzbuđeno brbljanje ispunjavalo je školski kombi dok je jurio putem sa dve trake u Arizoni.

Sedam dečaka, svi Indijanci, pričali su oduševljeno o zabavnom danu koji su proveli na skijanju na Belim planinama. Bili su srećni, umorni i opušteni dok su se vraćali u indijansku školu adventista sedmog dana Holbruk, gde su živeli.

Sunce je zalazilo i na pustinjskom tlu počele su da se stvaraju duge senke.

Odjednom je mala, smeđa lisica pretrčala put.

Uglas je svih sedam dečaka uskliknulo: „Ajooooooj!“

Vozač kombija, učiteljica Alison, kao da nije ni primetila njihovu zabrinutost. „Oh, vidite!“, izustila je radosno. „Eno lisice!“

Lisice su spadale u grupu njenih omiljenih životinja, a ova je bila prelepa. Bila je uzbuđena!

Ali dečaci su bili užasnuti. Lica su im postala bleđa i ozbiljna. Prestali su da pričaju.

Tada je učiteljica Alison primetila tišinu. Bila je iznenađena što dečaci nisu bili uzbuđeni što vide lisicu. Zar ovi dečaci ne vole lisice?

„Šta nije u redu?“, upitala ih je.

Dečaci su se dugo zgedali. Onda je jedan tiho rekao: „Pa, u našoj kulturi, lisice su loš predznak.“

„Kakav predznak?“, upitala je učiteljica Alison. Ona nije pripadala Indijancima i nije razumela na šta je dečak mislio.

„Ne možemo da pričamo o tome“, rekao je dečak.

„Dobro, ali naučite me da znam i ja“, rekla je.

Dečaci su se ponovo pogledali. Zatim joj je dečak objasnio da Indijanci smatraju lošom srećom ako vam mala lisica pređe put dok zalazi sunce.

„To znači da će se nekome u našoj porodici dogoditi nešto loše“, rekao je.

Učiteljica Alison je bila zapanjena. „Šta?“, iznenadila se.

„Pa“, rekao je dečak, „neko u našoj porodici će se verovatno razboleti i umreti, ili će umreti u saobraćajnoj nesreći. Nikad ne znaš kako će se to dogoditi, ali neko će umreti u narednih mesec dana.“

Učiteljica Alison je zaustavila školski kombi na ivici puta. Ona je zahvalila dečacima što su hrabro podelili sa njom svoje strahove. Zahvalila im se što su je naučili o kulturi Indija-

naca. Rekla je da i ona ima nešto što bi volela da podeli sa njima. „Evo šta je ova lisica značila za mene“, počela je. „Ova lisica je prelepo stvorenje koje je Bog stvorio za naše uživanje. Nema nikakvu moć da utiče na naše porodice samo zato što je prešla put.“

Rekla je da želi da dečaci znaju da ne moraju da se plaše kada su sa Bogom. „Sad ću se pomoliti za lisicu i za sve nas“, rekla je,

Pognuvši glavu, pomolila se: „Dragi Bože, daj lisici siguran put. Daj i nama, molimo Te bezbedan put. Čuvaj porodice ovih dečaka i pomozim im da Te upoznaju.“

Dečaci su bili iznenađeni što je njihova učiteljica odvojila vreme da se pomoli. Nekoliko njih nije izgledalo zadovoljno molitvom. Ali učiteljici Alison to nije smetalo. Molitva dečacima nije morala da se sviđa. Sa njom su imali lep dan na skijanju, a ona se nadala da će upoznati Božju silu.

Dečaci su sedeli u tišini ostatak vožnje do škole. Niko nije hteo da priča. Učiteljica Alison je pustila hrišćansku muziku.

Prošlo je mesec dana. Onda je jedan od dečaka koji se vozio kombijem došao do učiteljice Alison. Rekao je da su on i ostali dečaci iz kombija shvatili da je prošlo mesec dana otkako su videli lisicu i da niko u njihovim porodicama nije nastradao.

„Znate, pričali smo o tome i shvatili smo da se našim porodicama ništa nije dogodilo nakon što ste se molili“, rekao je.

Učiteljica Alison je bila veoma srećna! Ne samo da je Bog čuo njenu molitvu, već su i dečaci počeli da veruju Bogu.

Da bi bilo zanimljivije

- Pokažite deci Holbruk, u Arizoni, na karti.
- Preuzmite fotografije koje prate ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Podelite objave o misiji i kratke činjenice iz Severnoameričkog odeljenja: bit.ly/nad-2024.
- Ovo iskustvo ilustruje sledeće delove strateškog plana „Poći ću“ Adventističke crkve: Misijski cilj br. 2: „Jačanje i širenje adventističkog uticaja u velikim gradovima... i među nedosegnutim i malo dosegnutim grupama ljudi i nehrišćanskim religijama“; cilj duhovnog rasta br. 5: „Obučiti pojedince i porodice za živote ispunjene Duhom“; cilj duhovnog rasta br. 6: „Povećati pristupanje, zadržavanje, unapređivanje i učestvovanje dece i mladih“ i cilj duhovnog rasta br. 7: „Pomoći mladima da stave Boga na prvo mesto i da u svojim životima odražavaju biblijski pogled na svet.“ Za više informacija idite na veb-stranicu: IWillGo2020.org.

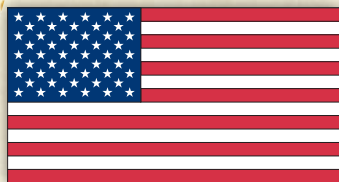
Molite se za decu u indijanskoj školi adventista sedmog dana Holbruk da upoznaju Boga kao svog naročitog prijatelja. Darovi Trinaeste subote već dugi niz godina podržavaju misijski rad u školi. Dva najnovija dara Trinaeste subote za Severnoameričku diviziju, prikupljeni 2021. i 2018. godine, pomažu u izgradnji novog Centra za život učenika na školskom kampusu. Hvala vam na vašim darovima i u ovom tromesečju.

ČUDESNA ZEMLJA

Državni cvet Arizone je cvet kaktusa saguaro, a državna ptica je *kaktusov carič*.

ALJASKA | 26. oktobar

Herijeta

Bog voli sibirske Juite

Prabaka Herijeta je ceo svoj život od 92 godine živela na ostrvu Sveti Lorens. Možete li pronaći ostrvo Svetog Lorensa na mapi? Nalazi se blizu Severnog pola. To je ostrvo koje se nalazi u Beringovom moru između američke države Aljaska i Rusije. Po vedrom danu može se videti zapadna obala Rusije.

Prabaka Herijeta živi u Savungi, najvećem gradu na ostrvu. U gradu živi oko 830 ljudi, a ona je jedna od njih. Skoro svi koji žive u Savungi su sibirski Juiti, a i ona je iz tog plemena.

Prabaka Herijeta živi u kući sa svojim ćerkama i unukama i praunukama. Ako posetite njenu kuću jednog letnjeg popodneva, videćete da je ona jedina osoba koja je budna. Najverovatnije ćete naći prabaku Herijetu kako sedi u stolici za kuhinjskim stolom i pijucka čašu vode. Ona voli vodu. Naći ćete

njene ćerke i unuke i praunuke kako spavaju na dušecima na podu dnevne sobe. Tokom leta sunce na Aljasci zalazi u 2:30 ujutru, pa je ljudima teško da zaspe noću. Kao rezultat toga, mnogi ljudi idu u krevet zaista kasno, a i ustaju veoma kasno. Ćerke, unuke i praunuke prabake Herijete idu na spavanje kasno a i kasno ustaju.

Ali prabaka Herijeta je navikla da sunce kasno zalazi. Ona voli da ide rano u krevet i da rano ustaje. Takođe voli da drema. Ne smeta joj što se njena porodica šeta po kući dok ona spava. Njenoj porodici ne smeta ako ona šeta po kući dok oni spavaju. U stvari, posetioci mogu da prošetaju dnevnom sobom usred dana, a da se niko ne probudi.

Prabaka Herijeta je naučila o Bogu od svojih roditelja kada je bila devojčica. U to vreme je u gradu postojala samo jedna crkva i

ona je išla u nju svake nedelje. Volela je da ide u crkvu. Volela je da obožava Boga, jer je znala da se On brine o sibirskom plemenu Juita.

Kako je prabaka Herijeta rasla, starila je i crkva. Počela je da se urušava, a voda je kapala niz zidove kada se sneg topio. Konačno je crkva zatvorena.

U međuvremenu je u gradu otvorena Crkva adventista sedmog dana.

Prabaka Herijeta otišla je u Adventističku crkvu nekoliko puta pre nego što se njena crkva zatvorila. Ljudi u Adventističkoj crkvi su je srdačno dočekali i odlučila je da nastavi da ide tamo kada se njena crkva zatvori. Volela je da ide u crkvu – sada subotom umesto nedeljom. Volela je da obožava Boga, jer je znala da se On brine o sibirskim Juitima.

Ali onda je adventistički pastor otišao, a Adventistička crkva se zatvorila. U Savungu nije bilo crkve u koju bi prabaka Herijeta mogla da ide. Nedostajali su joj odlasci u crkvu. Ali verovala je da će se crkva ponovo otvoriti, jer je znala da se Bog brine o sibirskim Juitima.

Prošlo je nekoliko godina. Tada su se muž i žena adventisti preselili u Savungu i ponovo otvorili crkvu. Muž i žena su bili penzionisani medicinski radnici koji su došli iz daleke, daleke Severne Karoline. Dobrovoljno su se javili da žive u Savungu kako bi bili sigurni da se crkva otvara svake subote.

Prabaka Herijeta je bila presrećna! Mogla je ponovo da ide u crkvu. Volela je da ide u crkvu. Volela je da obožava Boga jer je znala da se On brine o sibirskom plemenu Juita.

Da bi bilo zanimljivije

- Pokažite deci ostrvo Sv. Lorens na karti. Zatim pronađite Savungu, gde živi prabaka Herijeta.

Pogledajte Jutjub video na kojem prabaka Herijeta peva Isaiju 41,10 i Jovana 3,16 na sibirskom juitskom jeziku: bit.ly/NAD-Harriette.

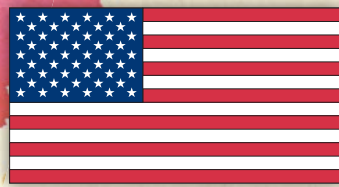
- Ovo iskustvo ilustruje sledeće delove strateškog plana „Poći ću“ Adventističke crkve: Misijski cilj br. 2: „Jačanje i širenje adventističkog uticaja u velikim gradovima... i među nedosegnutim i malo dosegnutim grupama ljudi i nehrišćanskim religijama“; cilj duhovnog rasta br. 5: „Obučiti pojedince i porodice za živote ispunjene Duhom.“ Za više informacija idite na veb-stranicu: IWillGo2020.org.

Tada je muž umro, a prabaka Herijeta se pitala da li će se sada crkva zatvoriti. Ali supruga, Eloiz, odlučila je da ostane i drži crkvu otvorenom.

Prošlo je još nekoliko godina i Eloiz je imala neke zdravstvene probleme. Morala je da odleti nazad u Severnu Karolinu da bi je lečio tamošnji lekar. Crkva je ponovo zatvorena. Grad je ostao bez crkava.

Prabaka Herijeta se molila da se Adventistička crkva ponovo otvori. Ona se molila da Bog pošalje Eloiz ili nekog drugog u Savungu kako bi ponovo mogla da obožava Boga u crkvi. Ona zna da će Bog uslišiti njene molitve. Ona zna da se Bog uvek brine o sibirskim Juitima. „Bog je veoma moćan“, kaže ona. „Uvek Ga prizivam.“

Molite se za Savungu. Molite se za Aljasku. Hvala vam na vašim darovima Trinaeste subote u ovom tromesečju koji će pomoći da podelite Božju ljubav na Aljasci.

ALJASKA | 2. novembar

„Duboko i široko“

Fejt

Fejt je imala samo 3 godine, ali je znala šta voli da radi više od svega na svetu.

Volela je da ide u „Duboko i široko“.

Kada se šetala sa majkom, ponekad su prolazile pored „Duboko i široko“ u njihovom selu Savunga na Aljasci.

„Vidi“, rekla bi majka. „Prolazimo pored ‘Duboko i široko.’“

Fejt bi odmah počela da peva: „Duboko i široko, duboko i široko!“ Dok je pevala, spustila bi ruke da pokaže koliko je duboko. Zatim je ispružila ruke da pokaže koliko je široka. Volela je „Duboko i široko“.

Petkom uveče, Fejt je jedva čekala da ode u krevet kako bi ujutru mogla da ustane i da ode u „Duboko i široko.“

Znala je da je vreme za spavanje kada bi majka rekla: „Danju treba biti budan, a noć je za spavanje.“

Tada bi joj njen deka poželeo laku noć: „Vidimo se ujutru“, rekao bi. „Možda ću napraviti palačinke.“ Fejt bi se nasmešila od oduševljenja. Dedine palačinke su bile njen omiljeni doručak.

Ušuškala bi se u krevet u 10 sati uveče.

Bilo je malo teško zaspati jer je njena starija sestra obično još bila budna i nije išla u krevet sve do ponoći. Mnogi ljudi idu u krevet prilično kasno u Savungi i ustaju prilično kasno ujutru.

Ali Fejt se budila u 9 sati ujutru i odmah trčala u kuhinju da vidi da li deka pravi palačinke. Uvek je pravio!

Fejt bi stavila tanjire na sto za doručak. Deka bi rekao: „Spremite i javorov sirup i puter.“

Onda bi sela sa njim i bakom da se pomole. Prvo bi se svi zajedno naglas molili, govoreći: „Bog je dobar, Bog je veliki.“ Tada bi se deka pomolio i za hranu. „Molimo Te da imamo zdravlje, snagu i samopouzdanost“, rekao bi.

Fejt je volela da uzme prvi, veliki zalogaj palačinki. Svaki put su bile veoma ukusne! Deka je s ljubavlju pravio palačinke i njihov ukus je bio skoro magičan.

Fejt je trebalo da bude u „Duboko i široko“ do 2 sata popodne. Tada je počinjalo bogoslužje. Počinjalo je u popodnevним satima jer su mnoga deca i roditelji išli u kre-

vet kasno uveče i ustajali kasno ujutru.

Kad bi se 14 časova približilo, Fejt bi se popela na majčin četvorotočkaš. U selu su svi išli peške ili se vozili na četvorotočkašima. Subotom su se Fejt i majka vozile do „Duboko i široko“.

Kada bi stigle, Fejt je dočekivala ljubazna žena koja nije bila domorodac sa Aljaske kao i njena porodica. Fejt i svi ostali su zvali ženu Eloiz. Preselila se u njihovo selo iz daleke Severne Karoline da bi svake subote vodila „Duboko i široko“.

„Duboko i široko“ počinje pevanjem. Eloiz bi vodila Fejt i drugu decu u pevanju pesama o Isusu. Ali Fejt je svaki put naročito čekala jednu pesmu. Zatim bi i ona usledila. Eloiz bi rekla: „Sledeću ćemo pevati pesmu <Duboko i široko>.“

Fejt bi pljesnula rukama od radosti! Tada bi pevala iz sveg srca. Spustila bi ruke da pokaže koliko je duboko. Ispružila bi ruke da pokaže koliko je široka. Volela je „Duboko i široko“.

Nakon toga, Eloiz bi se molila i pričala deci biblijsku priču. Nakon priče, deca bi radila zabavne ručne radove, a Eloiz bi im donela užinu od jabuka ili pomorandži. Eloiz je volela jabuke i pomorandže. One su bile posebna poslastica, jer voće nije raslo nigde u blizini i moralo se dopreмати u njihovo selo izdaleka.

Posle otprilike sat vremena, „Duboko i široko“ bi se završilo i bilo bi vreme da Fejt ode kući.

„Da li ti se svidela subotna škola?“, majka bi uvek pitala dok je hvatala Fejt za ruku.

Fejt je uvek radosno klimala glavom.

„Volim ‘Duboko i široko’“, rekla bi.

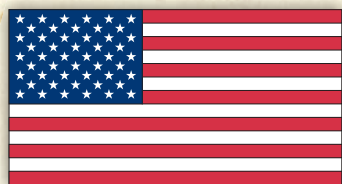
Danas Fejt ima 16 godina i nikada nije izgubila ljubav prema subotnoj školi. U subotnoj školi je naučila svoju omiljenu pesmu „Duboko i široko“. U subotnoj školi je saznala za svog najboljeg prijatelja, Isusa. Ne tako davno, predala je svoje srce Isusu i krštena je u „Duboko i široko“, u Crkvi adventista sedmog dana u Savungu.

Da bi bilo zanimljivije

- Pronađite ostrvo Sv. Lorensa na karti. Nalazi se na obali Aljaske u Beringovom moru. Zatim pronađite Savungu, gde Fejt živi.
- Recite deci da fotografija na suprotnoj strani prikazuje Fejt iz vremena kada je imala 3 godine i kada je prvi put pevala „Duboko i široko“.
- Recite deci da se Adventistička crkva u kojoj je Fejt saznala za Isusa zatvarala nekoliko puta otkako je izgrađena 1972. godine. Godine 2010. crkva je ponovo otvorena kada su dvoje penzionisanih medicinskih radnika iz Severne Karoline, Bil i Eloiz Hoks, stigli kao biblijski radnici sa Arktičkom misijom na Aljasku sa programom širenja vesti evanđelja među domorodačkim stanovništvom Aljaske. Bil je umro 2016, a Eloiz je ostala. Neposredno pre nego što je urednik Adventističke misije posećio selo u leto 2023, Eloiz je morala da ode iz Savunge zbog zdravstvenih razloga.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Podelite objave o misiji i kratke činjenice iz Severnoameričkog odeljenja: bit.ly/nad-2024.
- Ovo iskustvo ilustruje sledeće delove strateškog plana „Poći ću“ Adventističke crkve: Cilj duhovnog rasta br. 5: „Obučiti pojedince i porodice za živote ispunjene Duhom“; cilj duhovnog rasta br. 6: „Povećati pristupa-nje, zadržavanje, unapređivanje i učestvo-vanje dece i mladih“ i cilj duhovnog rasta br. 7: „Pomoći mladima da stave Boga na prvo mesto i da u svojim životima odražavaju biblijski pogled na svet.“ Za više informacija idite na veb-stranicu: IWillGo2020.org.

Hvala vam na vašim darovima Trinaeste subote u ovom tromesečju koji će pomoći da se podeli Božja „duboka i široka“ ljubav na Aljasci. Deo darova će ići za projekat u Crkvi adventista sedmog dana u Betelu, na Aljasci.

ALJASKA | 9. novembar

Olivija

Patim za domom, ali nisam usamljena

Olivija je prvi put otišla na letnji kamp na Aljasci kada je imala 11 godina. Njena kuća bila je daleko od kampa Polaris i osećala se vrlo nostalgичno prvog dana u kampu. Nedostajao joj je njen pas, Kali.

„Hoću da idem kući“, rekla je ocu dok ju je ostavljao.

„Biće ti dobro ovde“, odgovorio joj je sa ljubaznim osmehom tata.

Onda je otišao, a Olivija je pred sobom sada imala celu nedelju bez svog dragog psa.

Popodne je bilo kišovito. Leti na Aljasci često pada kiša. Olivija je pokušavala da ostane suva.

Te večeri deca su večerala i imala bogosluženje u glavnoj kućici. Nakon toga, Olivija je pratila sedam devojčica i njihovog savetnika u kampu, koja se zvala gospođica Džoel, do njihove kolibe za tu noć.

Tada je tek postalo zanimljivo.

Gospođica Džoel je otvorila svoju Bibliju i pročitala priču o strpljenju. Devojčice su slušale sedeći na svojim krevetima na sprat ili na podu. Zatim je gospođica Džoel pitala da li devojčice imaju nešto za šta bi volele da se ona moli.

Olivijina ruka se podigla.

„Molite se za mene da mi ne nedostaje moj dom i da moj pas bude dobro kod kuće“, rekla je.

Druge devojčice se želele da se ona pomoli za njihove roditelje i porodice. Neke su želele da se pomoli za njihove lične potrebe. Neke su kod kuće imale prijatelje koji su se drogitali i nisu želele da se umešaju u to.

Zatim je gospođica Džoel pitala da li neko želi da se dobrovoljno prijavi za molitvu. Dve devojčice su podigle ruke.

„Danas je bio veoma lep i prijatan dan“, molila se jedna devojčica. „Pomozi nam da dobro spavamo. Amin.“

Molitva druge devojčice je takođe bila kratka. Nije joj se dopalo kišno popodne.

„Molim Te da sutra bude sunčano“, molila se.

Gospođica Džoel je na kraju takođe uputila kratku molitvu.

„Hvala na dobrom danu“, rekla je. „Pomozi nam da i sutra provedemo lep dan. Molim Te, učini Bože da vreme bude dobro.“

Devojčice su se uvukle u svoje u krevete, a gospođica Džoel je došla da ih ušuška.

Kada je došla do Olivije, rekla joj je: „Hej,

Olivija, mogu li da se pomolim sa tobom?"

„Da, molim vas“, odgovorila je Olivija.

Gospođica Džoele se molila govoreći: „Dragi Gospode, hvala Ti za Oliviju, što je ona moj kamper, što smo došli u kamp i što smo danas imali dobar dan. Pomozi joj da se dobro naspava i da ima dobar dan sutra. Amin.“

Onda je prešla kod sledeće devojčice.

Olivija se osećala veoma voljenom. Osećala se tužno i usamljeno daleko od svog psa i svog doma. Ali mogla je da vidi kako Božja ljubav prosijava kroz brižne reči njene savetnice i njena ljubazna dela.

Konačno su sve devojčice zaspale.

Osim Olivije.

U mračnoj kabini se osvrnula na svoj prvi dan u kampu. Nije bilo tako loše. Pitala se šta će se dogoditi sledećeg dana. Da li će biti kiše, ili će biti sunčano? Šta će jesti za doručak? Volela je doručak, posebno ako je uključivao jaja. Ali volela je i burito za doručak i palačinke. Kojih će se igara ona i ostala deca igrati posle doručka? Da li će steći nove prijatelje i razgovarati sa njima?

Sa tim mislima, Olivija je utonula u san.

Ispostavilo se da je to bila odlična sedmica u kampu Polaris. Pre nego što je to i shvatila, cela sedmica se završila, a ona se vraćala kući sa ocem i svojim dragim psom, Kali.

Olivija je toliko volela kamp da se vratila sledeće godine, pa i one posle nje.

Danas ima 17 godina i radi kao savetnik u kampu Polaris. Ona noću ide do kreveta na sprat kod devojčica i moli se za njih i voli ih, baš kao što je to činila gospođica Džoele kada je Olivija imala 11 godina. Ona želi da

Da bi bilo zanimljivije

- Pokažite deci gde se na karti nalazi Dilingem na Aljasci. Kamp Polaris se nalazi izvan Dilingema. Takođe im pokažite gde je Betel, gde će deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja pomoći da se otvori centar uticaja.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Podelite objave o misiji i kratke činjenice iz Severnoameričkog odeljenja: bit.ly/nad-2024.
- Ovo iskustvo ilustruje sledeće delove strateškog plana „Poći ću“ Adventističke crkve: Cilj duhovnog rasta br. 5: „Obučiti pojedince i porodice za živote ispunjene Duhom“; cilj duhovnog rasta br. 6: „Povećati pristupanje, zadržavanje, unapređivanje i učestvovanje dece i mladih“ i cilj duhovnog rasta br. 7: „Pomoći mladima da stave Boga na prvo mesto i da u svojim životima odražavaju biblijski pogled na svet.“ Za više informacija idite na veb-stranicu: IWillGo2020.org.

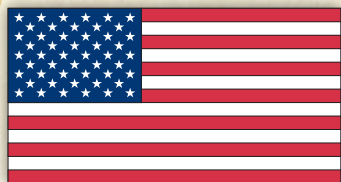
sva deca znaju koliko ih Bog voli.

Deo prethodnog dara Trinaeste subote otišao je u kamp Polaris kako bi pomogao da se on poboljša izgradnjom novih kabina i pravim toaletima i tuševima. Olivija i deca u kampu Polaris su zahvalni svoj deci i odraslima koji su dali taj dar Trinaeste subote. Možete pomoći deci na Aljasci tako što ćete dati dar Trinaeste subote za ovo tromesečje, koji će ići za poseban projekat u Betelu. Hvala vam što planirate velikodušni dar 28. decembra.

MISIONSKI ZAPIS

Desmond Dos se pridružio američkoj vojsci u Drugom svetskom ratu, ali zbog svojih ličnih uverenja kao adventista sedmog dana, odbio je da ubije bilo koga ili da nosi oružje, pa je postao bolničar u svojoj jedinici. Tokom Bitke na Okinavi, spasao je živote najmanje 75 vojnika, što mu je donelo Medalju časti. Postao je jedini neborac koji je dobio ovu čast.

ALJASKA | 16. novembar

Kingston

Jedan dan u kampu

Odlazak u letnji kamp bio je velika avantura za Kingstona.

Kingston je dečak rođen na Aljasci koji živi u selu Togiak na Aljasci.

Kada je putovao u kamp Polaris, prvo se popeo u avion i leteo oko 30 minuta do grada Dilingema. Zatim je seo u automobil i vozio se još 30 minuta do jezera Aleknagik. Tamo se ukrcao na motorni čamac i putovao još 15 minuta do letnjeg kampa koji se nalazi u podnožju planine Džeknajf.

Nije bio usamljen dok je putovao do kampa Polaris. Oko desetoro dece iz Togiaka išlo je na kampovanje u isto vreme. Kingston i druga deca zapravo nisu znali mnogo o Bogu. Otišli su jer ih je pozvala ljubazna žena, adventiskinja sedmog dana, po imenu Džozefina, koja je takođe iz Togiaka.

Kingston je čuo mnogo toga o Bogu na kampu. Svakog jutra, dečaci i devojčice su imali slobodno vreme pre doručka da čitaju Bibliju i da se mole. Deca su se naizmenično zahvaljivala Bogu za hranu, za doručak, ručak i večeru. Svako jutro i večer deca su slušala priče o Bogu na bogosluženju u glavnoj kućici na kampu. Zatim su, pre spavanja,

savetnici logora govorili o Bogu na još jednom bogosluženju u logorskim kabinama.

Kingston je slušao šta odrasli govore o Bogu. Slušao je šta druga deca govore o Bogu. Nije govorio mnogo. Samo je sve to upijao.

Svakog dana su se deca u kampu delila u grupe i učestvovala u zabavnim aktivnostima. Jednog dana, Kingston je sa grupom dece učio o preživljavanju u divljini. Aljaska je ogromno prostranstvo sa mnogo divljih predela, pa je bilo važno da nauče kako tu mogu da prežive.

Kingston je gledao kako je član osoblja, gospodin Sem, pokazivao kako se pravi vatra na otvorenom. Deca su gledala i pomagala, ali Kingstonu je bilo malo dosadno. Naučio je da loži vatru na otvorenom još davno, kada je imao samo 6 godina.

Gospodin Sem nije kuvao hranu na svojoj vatri. Ali dok je vatra pucketala i gorela, Kingston se setio da je njegova porodica na vatri pekla hamburgere, hot-dogove i meso. U tom trenutku je ugledao smeđu tekunicu. One liče na veverice, osim što žive u rupama u zemlji, a ne na drveću. Kingston je primetio tekunicu kako trči iz jedne rupe u drugu.

Neko drugi je takođe video tekunicu i uzviknuo: „Oh, vidi! Kako je slatka.“

Kingston je izgledao iznenađeno. Polako je odmahnuo glavom. „Ne, nije slatka“, rekao je veoma ozbiljno. „Ukusna je.“

Ali niko nije hteo da jede tekunicu za ručak u kampu. Ako je Kingston bio zbog toga razočaran, to nikome nije pokazao. Pridružio se ostaloj deci jedenjem pečenog krompira, pasulja, makarona, sira i hleba od belog luka.

Nakon toga je brzo obavio svoje poslove, a zatim je imao nekoliko minuta da se opusti na obali. Uzevši ravan kamen, bacio ga je preko vode. Jedan, dva, tri, četiri, pet skokova. Onda... pljuć! Kamen je nestao u vodi. Druga deca su videla da Kingston baca žabice, pa su prišla da i oni pokušaju. Jedan, dva... pljuć! Niko nije mogao da baci kamen sa više skokova od Kingstona.

Kingston je uspeo da baci još nekoliko kamenova pre nego što su deca bila pozvana na sledeću kampersku aktivnost. Bilo je vreme za plivanje. „Juhuuu!“, neka deca su navijala. Kingston nije rekao ništa. Samo je sve upijao.

Kamp Polaris je trajao samo nedelju dana, a Kingston je ubrzo otišao kući. Imao je o mnogo čemu da razmišlja. Možda bi predao svoje srce Bogu.

Molite se za svu decu koja idu u kamp Polaris, da odluče da svoja srca predaju Bogu. Deo prethodnog dara Trinaeste subote pomogao je da se poboljša kamp Polaris. Možete pomoći deci na Aljasci tako što ćete 28. decembra dati dar Trinaeste subote za ovo tromesečje.

ČUDESNA ZEMLJA

Među najposećenijim turističkim mestima i znamenitostima u Sjedinjenim Državama su Empajer stejt bilding u Njujorku, Linkolnov memorijal u Vašingtonu, D.C. i most Golden Gejt (na slici) u San Francisku u Kaliforniji.

Da bi bilo zanimljivije

- Pokažite deci gde se na karti Aljaske nalaze Togiako i Dilingema. Kamp Polaris se nalazi izvan Dilingema. Takođe im pokažite gde je Betel, gde će deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja pomoći da se otvori centar uticaja.
- Pogledajte kratak Jutjub video-snimak Kingstona kako baca „žabice“ na jezeru: bit.ly/NAD-Kingston.
- Download photos for this story from Facebook: bit.ly/fb-mq.
- Podelite objave o misiji i kratke činjenice iz Severnoameričkog odeljenja: bit.ly/nad-2024.
- Ovo iskustvo ilustruje sledeće delove strateškog plana „Poći ću“ Adventističke crkve: Cilj duhovnog rasta br. 5: „Obučiti pojedince i porodice za živote ispunjene Duhom“; cilj duhovnog rasta br. 6: „Povećati pristupanje, zadržavanje, unapređivanje i učestvovanje dece i mladih“ i cilj duhovnog rasta br. 7: „Pomoći mladima da stave Boga na prvo mesto i da u svojim životima odražavaju biblijski pogled na svet.“ Za više informacija idite na veb-stranicu: IWillGo2020.org.

ALJASKA | 23. novembar

Kesija

Žmurke, penjanje i Bog

Desetogodišnja Kesija je volela leto u svom rodnom selu Togiak na Aljasci. Tada nije bilo škole i mogla je napolju da se igra po ceo dan. Veoma je volela da se igra napolju sa svojim prijateljima! Igrali su se žmurke, šuge i penjali se.

Ali onda je Džozefina došla sa svojim pozivom. Džozefina je bila ljubazna mlada žena koju su sva deca – uključujući i Kesiju – veoma volela. Džozefina je upitala: „Da li bi želela da ideš na biblijski kamp?“

Kesija nikada nije čula za biblijski kamp, pa je pitala šta je to. Džozefina je rekla da je to kamp na kome bi joj bilo vrlo zabavno.

Kesija nije želela da razočara Džozefinu, ali nije htela ni da ide. Bilo je leto, a ona je želela da ostane da se igra napolju žmurke i šuge i da se penje.

Zato ona nije otišla na biblijski kamp. Ali njen stariji brat i sestra su otišli – i dopalo im se.

Kesijina sestra joj je rekla: „U početku sam mislila da je dosadno, ali zaista je zabavno!“

Njen brat je rekao: „Ima puno zabavnih igara, a i hrana je ukusna.“

Dok je Kesija slušala, pomislila je u sebi: „Hmm, želim i ja da probam te igre!“

Sa sestrom i bratom je otišla na kamp. Tamo je naučila mnogo o Bogu. Saznala je da se On odmarao sedmog dana stvaranja i da traži od ljudi da se odmaraju subotom. Bilo joj je drago što je saznala više o Bogu.

Nakon što se kamp završio, Džozefina je pozvala Kesiju da ide u crkvu subotom.

Kesija nije htela da razočara Džozefinu, ali nije htela da ode. Još je bilo leto, a ona je želela da se napolju igra žmurke i šuge i da se penje.

Ali tada je Džozefina pitala Kesijinu majku da li bi Kesija mogla da ide u crkvu subotom.

Majka je rekla Kesiji: „Mislim da je to dobra ideja. Želim da u subotu ideš u crkvu.“

Tada su je Kesijin stariji brat i sestra takođe pozvali da pođe sa njima u crkvu u subotu. Njih dvoje su počeli da idu u crkvu nakon biblijskog kampa.

Kesiji se činilo kao da svi žele da ona ide u crkvu subotom. Zato je i otišla. U crkvi je naučila više o Bogu i bila je srećna što bolje poznaje Boga.

Sledećeg leta, kada je Kesija imala 11 godina, Džozefina joj je ponovo pričala o letnjem kampu gde su deca uživala u ukusnoj hrani, stekla nove prijatelje i naučila više o Bogu. „Želiš li da ideš?“, upitala je Džozefina.

Kesiju nije trebalo dvaput pitati. Bilo je leto i u kampu je mogla da se igra žmurke i šuge i da se penje. Takođe je želela da sazna više o Bogu.

U početku, Kesija nije saznala mnogo o Bogu u kampu Polaris. Bila je previše zauzeta uživanjem u hrani i sklapanjem novih prijateljstava. Bila je veoma srećna što je videla da je Džozefina vođa kampa. Kako se kamp nastavljao, Kesija je saznala više o Bogu dok je pevala pesme i slušala jutarnja i večernja bogoslužjenja.

Pre nego što je i shvatila, nedelja se završila, a deca su se pakovala da se vrata kući. Kesija je bila tužna što se oprašta od novih prijatelja. Ali onda je jedan od njenih novih prijatelja počeo da priča o povratku u kamp sledeće godine.

Kesija je pomislila: „Sledeće godine! Nisam znala da mogu da dođem i sledeće godine!“

Sledećeg leta se vratila u kamp – i vraćala se svake godine nakon toga. Kada je imala 16 godina, postala je više od kampera. Postala je savetnik u obuci, pomažući vođama kampa da rade sa decom. Kesija kaže da je bilo teško naučiti da se ponašaš kao odrasli vođa u kampu. „Navikla sam da budem dete“, kaže ona. „Ali ja sada pokušavam da budem vođa.“

Da bi bilo zanimljivije

- Pokažite deci gde se na karti nalazi Dilingem na Aljasci. Kamp Polaris se nalazi izvan Dilingema. Takođe im pokažite gde se nalazi Betel, gde će deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja pomoći da se otvori centar uticaja.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Podelite objave o misiji i kratke činjenice iz Severnoameričkog odeljenja: bit.ly/nad-2024.
- Ovo iskustvo ilustruje sledeće delove strateškog plana „Poći ću“ Adventističke crkve: Cilj duhovnog rasta br. 5: „Obučiti pojedince i porodice za živote ispunjene Duhom“; cilj duhovnog rasta br. 6: „Povećati pristupanje, zadržavanje, unapređivanje i učestvovanje dece i mladih“ i cilj duhovnog rasta br. 7: „Pomoći mladima da stave Boga na prvo mesto i da u svojim životima odražavaju biblijski pogled na svet.“ Za više informacija idite na veb-stranicu: IWillGo2020.org.

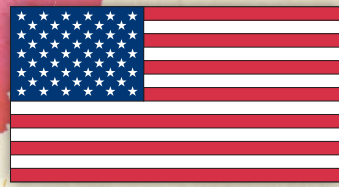
Deo prethodnog dara Trinaeste subote pomogao je da se kamp Polaris poboljša novim kabinama i pravim toaletima i tuševima. Kesija i deca u kampu Polaris su zahvalni svima koji su dali taj dar Trinaeste subote. Možete pomoći deci domorodaca Aljaske tako što ćete dati 28. decembra dar Trinaeste subote u ovom tromesečju.

ČUDESNA ZEMLJA

Autohtoni narodi uključujući Aleute, Atabaskance, Haide, Inuite, Tlingite i Juite još uvek žive na Aljasci.

ALJASKA | 30. novembar

Izgubljeni kamper

Adiv

Ovo je iskustvo savetnika kampa koji je izgubio jednog dečaka.

Sedmogodišnji Liam je trčao svuda po letnjem kampu adventista sedmog dana na Aljasci. Noću ga je teško bilo naterati da ode u krevet. Bilo je teško pratiti gde se nalazi tokom dana. Kad je prošla prva polovina kampa, Liam je pobjegao.

Problemi su počeli kada je Liamov savetnik u kampu, Adiv, upozorio dečaka da nigde ne ide a da ga prethodno ne obavesti o tome. „Šta ti radiš ovde?“, pitao je Adiv kada ga je našao. „Savetnik u svakom trenutku mora da bude siguran gde ste, jer ako vas izgubimo, to je veliki problem.“

Dok je pričao, Liam je samo odjednom pobjegao.

Adiv i drugi članovi osoblja kampa tražili su i tražili Liama, ali nisu mogli da ga pronađu.

Adiv se molio.

Još uvek nije bilo Liama.

Adiv je otišao kod direktora kampa. „Ne mogu da pronađem jedno dete“, rekao je. „Ne znam gde je.“

Otpribliže 45 minuta kasnije, Liam se ponovo pojavio. Izašao je iz nekog žbunja, i smeškao se najvećim mogućim osmehom.

Adiv se uopšte nije smejao. „Ne možeš to da radiš“, rekao mu je.

„Šta nije u redu?“ upitao je dečak naивно.

„Ne možeš da bežiš“, rekao je Adiv. „To nije u redu.“

Liam je prestao da se smeje. Nije voleo da ga ispravljaju. Dok je Adiv pričao, opet je pobjegao. Ali ovog puta je Adiv znao gde se sakrio. On i još jedan savetnik u kampu, Džejkob, uvukli su se u žbunje i videli Lijama kako se penje na drvo.

Stojeći kod debla drveta, Džejkob ga je pozvao: „Voleli bismo da siđeš dole i da razgovaramo.“

Liam ih je pogledao sa gornjih grana drveta.

„Mrzim Adiva“, rekao je. „Voleo bih da umre.“

Dečakove reči su pogodile Adiva. Ali bio je odlučan da Liamu pokaže Božju ljubav.

„A ja tebe volim“, uzvratilo je.

„Baš me briga“, rekao je Liam. „Mrzim te.“

„To je u redu“, rekao je Adiv. „Ja te volim. Ne želim da se povrediš. Molim te, siđi.“

Džejkob je takođe zamolio dečaka da siđe.

Ali Liam je odbio. „Nije me briga da li ću umreti ili biti povređen“, rekao je.

Kada je Adiv čuo te reči, osećao se užasno. Shvatio je da je Liam verovatno imao težak život kod kuće. Imao je samo 7 godina, a već nije mario ni za šta. Adiv ga je ponovo zamolio da siđe, ali Liam nije hteo da poslušati.

Adiv i Džejkob čekali su dugo, činilo im se kao večnost. Konačno se dečak polako spustio niz drvo.

Kad se Liam spustio na zemlju, Adiv mu je rekao da će morati da provede ostatak dana uz njega. Želeo je da Liam zna da je izgubio poverenje i da nije želeo da mu ponovo pobegne.

Te noći, pre bogoslužjenja, Adiv je razgovarao sa Liamom, toplo i ljubavno.

„Pogodilo me je kada si rekao da me mržiš“, rekao je. „Želim da to znaš, ne zato što želim da se osećaš loše, već zato što želim da znaš da su me tvoje reči povredile. Da li razumeš šta govorim?“

Liam je spustio pogled. „Razumem“, rekao je tiho.

„Moj posao je da se uverim da bolje upoznajete Hrista i da ste sigurni i zaštićeni“, rekao je Adiv. „Ne morate da me volite.“

Ostatak nedelje je prošao dobro. Liam je proveo dosta vremena uz Adiva. Dok je Adiv ručao, dečak je bio pored njega. Kad je seдео pored vatre da se ugrije, dečak je bio tu.

Adiv ne zna šta će se desiti sa Liamom posle kampa. Iako je izgubio dečaka za vreme

Da bi bilo zanimljivije

- Pokažite deci gde se na karti nalazi Dilingem, na Aljasci. Takođe im pokažite Betel, koji će dobiti deo darova Trinaeste subote u ovom tromesečju i gde će biti otvoren centar uticaja.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Podelite objave o misiji i kratke činjenice iz Severnoameričkog odeljenja: bit.ly/nad-2024.
- Ovo iskustvo ilustruje sledeće delove strateškog plana „Poći ću“ Adventističke crkve: Cilj duhovnog rasta br. 5: „Obučiti pojedince i porodice za živote ispunjene Duhom“ i cilj duhovnog rasta br. 7: „Pomoći mladima da stave Boga na prvo mesto i da u svojim životima odražavaju biblijski pogled na svet.“ Za više informacija idite na veb-stranicu: IWillGo2020.org.

kampa, on se nada da će dečak preko kampa pronaći Isusa.

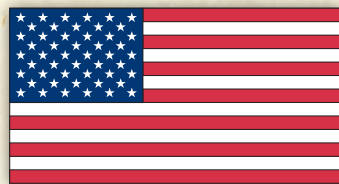
Crkva adventista sedmog dana vodi osam letnjih kampova na Aljasci svake godine. Jedan od tih kampova, kamp Polaris, izvan Dilingema, dobio je deo darova Trinaeste subote 2015. godine za izgradnju novih kabina i pravih toaleta i tuševa. Deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se Božja ljubav deli u Betelu na Aljasci.

ČUDESNA ZEMLJA

Sedamnaest od 20 najviših vrhova u Sjedinjenim Državama nalazi se na Aljasci. Denali, najviši vrh u Severnoj Americi, nalazi se na 6.190 metara iznad nivoa mora. Denali, domorodački naziv za vrh na Aljasci, znači „Veliki“.

ALJASKA | 7. decembar

Brod kampa Polaris

Tajanstvena svetlost

Tokom jedne letnje noći, šest osoba je hitno otišlo u bolnicu u Dilingemu na Aljasci. Da bi iz kampa Polaris stigli do bolnice, bolesno dete i petoro odraslih morali su da putuju čamcem 15 minuta, a zatim automobilom 30 minuta.

Kada je dete bilo bezbedno u bolnici, petoro odraslih se vratilo u čamac na jezeru. Bilo je oko 2 sata ujutru. Nebo je bilo mrklo crno, a voda mirna. Bilo je teško videti bilo šta.

Čamac je imao posebnu navigacionu opremu koja mu je omogućavala da plovi i u mraku. Ali ove noći, jedan važan deo opreme nije radio. Sonar koji meri dubinu vode je bio pokvaren. To je bio ozbiljan problem jer je jezero na nekim mestima bilo plitko. Ako bi čamac udario u peščani sprud ili u stenu, mogao bi da se zaglavi ili, još gore, potone.

Ali niko od odraslih nije želeo da ostane na obali jezera tokom cele noći. Svi su želeli da se vrate u kamp i da spavaju u svojim toplim vrećama za spavanje.

„U redu, idemo“, rekao je jedan od odraslih koji je bio kapetan čamca.

Upalio je motor i on je živnuo.

Čuk-čuk-čuk-brrrrUUUUUUUUM!!!

Uz molitvu za sigurnost, petoro odraslih su krenuli prema kampu.

Brrrrrrrruuuuuuuuuuuuuuuum!

Čamac je glatko jurio preko otvorene vode. U početku je bilo lako. Nikakva ostrva ili druge prepreke nisu preprečavale put. Ali bio je mrak.

Svi u čamcu su se molili dok su se kretali u pravcu kampa.

Onda su se dva ostrva pojavila na ekranu za navigaciju. Ostrva su se nalazila tačno ispred obale sa logorom. Kapetan je upravljao čamcem između ostrva i usporio je motor.

Brrrrrrrruuuuuuuuuuuum-šuuuu-šuuuu.

Motor je prestao sa ljutitim urlanjem i počeo je tiho da klizi po vodi.

Kapetan je bio zabrinut.

„Ne vidim ništa“, rekao je. „Ne želim da udarim u dok. Šta da radim?“

Tada su se svi zabrinuli. Sva svetla u kampu su bila ugašena jer su svi spavali. Niko sa čamca nije mogao da vidi kamp u mraku.

Neko je dobio ideju, rekavši: „Plovite polako unapred“.

Držeći motor u maloj brzini, kapetan je polako plovio napred. Šuuuuuuuu!

Odjednom se usred kampa pojavila jarka svetlost. Sjajna, bela svetlost bacala je blistave zrake na kamp. Odrasli u čamcu mogli su da vide dečake kabine. Mogli su da vide kabine za devojčice. Mogli su da vide glavnu kućicu. Mogli su da vide kupatila. A najvažnije od svega, mogli su da vide dok pristaništa.

Kapetan je upravio čamac prema doku.

Čim je pristao, svi su iskočili iz čamca. Bilo je dobro imati čvrsto tlo pod nogama.

Odrasli su gledali odakle dolazi svetlost. Hteli su da se zahvale osobi koja ga je uključila.

Ali svetlost se ugasila i tama se vratila u kamp.

Odrasli su odlučili da odu u krevet i ujutru se zahvale ljubaznoj osobi.

Kada je sunce izašlo, pokušali su da pronađu osobu koja je upalila svetlo.

Kapetan je bio siguran da je to bio direktor kampa.

„Hvala vam što ste upalili svetlo noćas“, rekao mu je. „Nikada ne bismo uspeali da pristanemo bez njega.“

Ali direktor kampa je rekao da ga on nije upalio.

„Kakvo svetlo?“, rekao je. „Nisam upalio nikakvo svetlo. Spavao sam. Nisam ni znao da dolazite.“

Niko u logoru nije upalio svetlo.

Oni koji su videli svetlost iz čamca veruju da postoji samo jedan odgovor; pojavio se anđeo sa jarkom svetlošću te mračne noći. Svetlost im je pokazala kuda da idu.

Kamp Polaris, koji se nalazi izvan Dilingema, na Aljasci, jedini je letnji kamp adven-

Da bi bilo zanimljivije

- Pokažite deci gde se na karti nalazi Dilingem na Aljasci. Mnoga deca domorodaca Aljaske lete u Dilingem, a zatim idu još 30 minuta autobusom, a zatim još 15 minuta čamcem do kampa Polaris. Takođe im pokažite Betel, koji će primiti deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja. Prošle godine je sedmoro dece doletelo iz Betela u kamp Polaris.
- Recite deci da se na Aljasci avioni koriste za putovanja toliko često kao automobili u drugim delovima sveta. Crkva adventista sedmog dana i verni donatori pokrivaju troškove za decu domorodaca Aljaske koja idu u letnji kamp.
- Preuzmite fotografije koje opisuju ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Podelite objave o misiji i kratke činjenice iz Severnoameričke divizije: bit.ly/nad-2024.
- Ovo iskustvo ilustruje sledeće delove strateškog plana „Poći ću“ Adventističke crkve: Cilj duhovnog rasta br. 5: „Obučiti pojedince i porodice za živote ispunjene Duhom“; cilj duhovnog rasta br. 6: „Povećati pristupanje, zadržavanje, unapređivanje i učestvovanje dece i mladih“ i cilj duhovnog rasta br. 7: „Pomoći mladima da stave Boga na prvo mesto i da u svojim životima odražavaju biblijski pogled na svet.“ Za više informacija idite na veb-stranicu: IWillGo2020.org.

tista sedmog dana koji posebno služi deci starosedelaca Aljaske. Deo darova Trinaeste subote 2015. pomogao je da se kamp unapredi novim kabinama i pravim toaletima i tuševima. U ovom tromesečju, deo darova Trinaeste subote, pomoći će deci starosedelaca u Betelu na Aljasci da saznaju za Svetlost sveta, Isusa, koji pokazuje put ka istinskoj sreći. Hvala vam što planirate veliku dar 28. decembra.

Fotografija na suprotnoj strani prikazuje čamac iz ovog iskustva.

ALJASKA | 14. decembar

Isak

Promenjeno srce

Biblijska škola bila je uzbuđljivo vreme za decu u Betelu na Aljasci.

Biblijska škola značila je da će slušati predivne priče iz Biblije. Značilo je da će pevati radosne pesme. Značilo je da će uživati u ukusnim grickalicama. To je takođe značilo da će sklapati nova prijateljstva sa drugima koji su dolazili izdaleka samo da bi u ovom gradu održali biblijsku školu. Nikakvi putevi ne vode do Betela. Ljudi moraju da lete avionom, ili da se voze čamcem da bi stigli do njega.

Oko 35 dece iz svih krajeva okupilo se u biblijskoj školi u Crkvi adventista sedmog dana. Među tom decom bio je i mali dečak po imenu Nelson.

Nelson nije bio previše siguran u vezi sa biblijskom školom. Imao je različite ideje o tome kako stvari treba da se rade. Nije baš razumeo zašto su odrasli toliko uzbuđeni zbog Boga i želeo je da promeni način na koji obavljaju aktivnosti. Međutim, imao je veliki razlog da dođe u biblijsku školu. Njegovi prijatelji su bili tamo, a on nije želeo da propusti zabavu.

Nelson, koji je imao samo 9 godina, bio je vrlo nestašan u biblijskoj školi. Ukrao je ne-

čiji šešir, bockao ostalu decu, a prema odraslima se ophodio bez poštovanja.

U biblijskoj školi je pomagao jedan ljubazni tinejdžer po imenu Isak. Isak je imao 16 godina i doleteo je u Betel da pomogne odraslima da poučavaju decu o Bogu. Ljubazno je rekao Nelsonu da njegovo ponašanje nije prikladno. „Možeš da dođeš u biblijsku školu i da se zabaviš, ali moraš lepo da se ponašaš“, rekao je. „U suprotnom, ćemo morati da te ispratimo kući“.

Nelsonu se nije dopalo ono što je čuo, ali se složio.

„Dobro, ponašaću se lepo“, rekao je.

Ali nastavio je da se ponaša loše.

Konačno ga je jedan od učitelja, po imenu Logan, odveo u stranu.

„Nelsone, to što radiš nije lepo“, rekao je. „Ali daćemo ti još jednu priliku jer želimo da budeš deo naše biblijske škole. Međutim, moraš da nam obećaš da ćeš se lepo ponašati“.

Ovog puta se Nelson nije složio.

„Ne želim da budem ovde“, rekao je ljutito. „Idem.“

Izašao je iz crkve i besno se odvezao na biciklu.

Svi su mislili da se Nelson neće vratiti. Ali vratio se sledećeg dana baš kada su Isak i Logan delili grickalice.

„Zašto si došao, Nelsone?“ upita ga je Isak.

„Dosadno mi je kod kuće“, rekao je Nelson. „Želim da budem sa svojim prijateljima. Mogu li da se vratim?“

„Hoćeš da obećaš da ćeš se lepo ponašati i biti ljubazni prema svima?“ upitao ga je Logan.

Nelson se zamislio na trenutak.

„U redu, ali to je dosadno“, rekao je. „Mogu li da uradim nešto drugo?“

„Možeš i da se vratiš kući ako želiš“, odgovorio je Logan.

Nelson nije želeo da ide kući.

„Ne, ostaću“, rekao je.

Isak mu je dao krekere za užinu. Ali umešto da sam pojede krekere, Nelson ih je podelio sa devojčicom koja ih nije imala. Isak je bio iznenađen. „Zašto si to uradio?“ pitao ga je.

„Želim da vam pokažem da želim da budem ovde“, odgovorio je Nelson.

Od tog trenutka, Nelson je počeo da se menja. Prestao je da bocka ostalu decu, a prema odraslima se ophodio s poštovanjem.

Na kraju biblijske škole, Isak se oprostio od dece „bacajući im peticu“. Ali Nelson je želeo nešto više. Snažno je zagrlio Isaka.

Kada je Isak odlazio, Nelson se biciklom odvezao do aerodroma u Betelu i mahao mu dok je ulazio u avion. Bog je Nelsonu

Da bi bilo zanimljivije

- Pokažite deci gde se na karti nalazi Betel na Aljasci. Tamo će deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja pomoći da se otvori centar uticaja u lokalnoj Crkvi adventista sedmog dana.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Podelite objave o misiji i kratke činjenice iz Severnoameričke divizije: bit.ly/nad-2024.
- Ovo iskustvo ilustruje sledeće delove strateškog plana „Poći ću“ Adventističke crkve: Cilj duhovnog rasta br. 5: „Obučiti pojedince i porodice za živote ispunjene Duhom“; cilj duhovnog rasta br. 6: „Povećati pristupanje, zadržavanje, unapređivanje i učestvovanje dece i mladih“ i cilj duhovnog rasta br. 7: „Pomoći mladima da stave Boga na prvo mesto i da u svojim životima odražavaju biblijski pogled na svet.“ Za više informacija idite na veb-stranicu: IWillGo2020.org.

dao novo srce, a Isak se nada da će se Nelson toga uvek sećati.

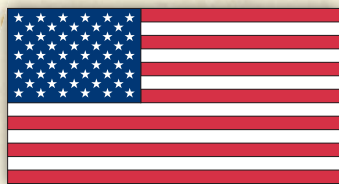
Deo darova Trinaeste subote u ovom tromesečju će pomoći da više dece starosedelaca Aljaske sazna za Isusa u crkvi u kojoj je Nelson pohađao biblijsku školu u Betelu na Aljasci. Hvala vam na velikodušnom daru 28. decembra.

ČUDESNA ZEMLJA

Među velike sisare koji se mogu videti na Aljasci spadaju crni medved, irvas, los, mošusno goveče i najveći mrki medved na svetu, kodijački medved, kao i polarni medved (na slici), kit beluga i morževi koji se nalaze na obali.

ALJASKA | 21. decembar

Kaleb

Veoma velika molitva

Kada se molite Bogu, da li ikada tražite nešto što je izuzetno veliko? Da li ikada tražite nešto što je toliko veliko da skoro izgleda nemoguće?

Neko se moli za bolesnog rođaka.

Neko se moli za rešenje nekog svog problema.

A Džoj, koja je vodila molitveni sastanak, rekla je da ima veoma veliku molitvu.

Tu veliku molbu je dobila od majke koja je imala jedno dete, a očekivala je drugo; ali ta majka nije bila u mogućnosti da se brine i o novoj bebi.

„Ona traži da se molimo da nekako pro-nađe oca i majku koji bi bili voljni da nakon rođenja usvoje njenu bebu“, rekla je Džoj.

Dvoje ljudi na molitvenom sastanku se odmah pogledalo.

To dvoje ljudi je odmah reklo: „Džoj, moramo da razgovaramo sa tobom posle molitvenog sastanka.“

Te dve osobe su bili bračni par po imenu Frenk i Robin. Njih dvoje nisu imali svoju decu, a dugo su čeznuli da dobiju dete.

Posle molitvenog sastanka, Frenk i Robin su razgovarali sa Džoj.

„Zainteresovani smo za usvajanje deteta“, rekla je Robin.

„I to veoma zainteresovani“, dodao je Frenk.

Džoj je obećala da će majci dati bliža obaveštenja o Frenku i Robin. Ona ih je, međutim, upozorila da su još jedan ili dva roditeljska para takođe zainteresovana za usvajanje bebe.

Frenk i Robin su se molili. Džoj se molila. Molili su se svi na molitvenim sastancima.

Džoj je ispričala majci za Frenka i Robin, a dan ili dva kasnije majka ih je pozvala telefonom.

Nakon razgovora, majka je odlučila da bi volela da lično upozna Frenka i Robin.

Te večeri su se sreli u restoranu i još malo porazgovarali.

Frenk i Robin su se molili. Džoj se molila. Molili su se svi na molitvenim sastancima.

Sledećeg dana javila se majka. Rekla je da želi određenu vrstu roditelja za svoju bebu;

želela je da roditelji budu venčani, želela je da oba roditelja imaju posao i želela je da roditelji nemaju drugu decu.

Frenk i Robin su bili u braku, Frenk i Robin su radili kao medicinski radnici i Frenk i Robin nisu imali drugu decu.

Majka je rekla da smatra da će Frenk i Robin biti najbolji roditelji za njenu bebu.

Frenk i Robin su bili presrećni! Izgledalo je kao da Bog odgovara na njihovu veoma veliku molitvu.

Poslednji korak je bio najteži. Majka je bila domorodkinja Aljaske, a domorodci su morali da pristanu na usvajanje. Na Aljasci zakon kaže da decu domorodaca Aljaske mogu da usvoje samo druge porodice domorodaca Aljaske. A Frenk i Robin nisu bili starosedeooci Aljaske. U stvari, kada su se prvi put preselili u Betel da rade kao medicinski radnici, razmišljali su o usvajanju deteta. Ali kada su saznali za zakon, izgubili su nadu.

Sada bi, međutim, mogli da usvoje bebu ako se vođe domorodaca Aljaske slože. Frenk i Robin su se molili. Džoj se molila. Molili su se svi na molitvenim sastancima.

Kad je majka rekla vođama domorodaca Aljaske da želi da Frenk i Robin budu roditelji njene bebe, oni su odmah pristali.

„Ako je to ono što ti želiš, mi ćemo poštovati tvoju želju“, rekli su.

Da bi bilo zanimljivije

- Pronađite Betel na Aljasci, na karti.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Podelite objave o misiji i kratke činjenice iz Severnoameričke divizije: bit.ly/nad-2024.

Frenk i Robin su bili oduševljeni! Njihova veoma velika molitva je bila uslišena.

Robin je bila u porođajnoj sali kada se mali Kaleb rodio i ona ga je odvela kući iz bolnice.

Kad je Kaleb napunio 5 meseci, proces usvajanja je bio završen. Frenk je zvanično postao Kalebov otac, a Robin je zvanično postala njegova majka.

Danas je Kaleb energičan devetogodišnji dečak. On voli svoje roditelje, voli Boga i voli da ide u crkvu gde je Bog čuo veoma veliku molitvu.

Deo vaših darova Trinaeste subote u ovom tromesečju će pomoći da se Božja ljubav deli kroz Kalebovu crkvu u Betelu na Aljasci. Hvala vam što planirate velikodušni dar za sledeću subotu.

ČUDESNA ZEMLJA

Akutak je eskimski sladoled napravljen od ulja foke, životinjske masti, snega i divljih bobica sa Aljaske.

TRINAESTA SUBOTA, ALJASKA | 28. DECEMBAR

Matrona

Prelepa avantura na Aljasci

Matrona je bila uzbuđena zbog velike subotne avanture. Otputovala je čamcem od svoje kuće u Betelu, na Aljasci, do sela aljaskih domorodaca gde će pomoći da deci bude pripremljen naročiti subotni program. Bila je sigurna da će to biti naročito zanimljiva subota.

Kiša je padala kad se Matrona ukrcala u motorni čamac sa svojom majkom i četiri drugarice iz Crkve adventista sedmog dana u Betelu. Bilo je 9 sati ujutru, a planirali su da stignu tri sata kasnije u selo na delti reke Jukon Kuskokvim.

Ali ništa nije išlo kako su planirali. Posle samo 30 minuta, čamac se zaglavio na sprudu usred ogromne reke.

Matrona i ostali pokušavali su sve što su znali da se čamac otkači od spruda. Izašli su iz čamca i, stojeći na sprudu, pokušavali da ga nekako gurnu nazad u vodu. Čamac je ostao zaglavljen. Pokušali su da povuku čamac u vodu. Čamac je ostao zaglavljen. Vratili su se u čamac i ljuljali se napred-nazad, nadajući se da će uspeti da otrgnu čamac da siđe sa peščanog spruda. Čamac je

ostao zaglavljen. Činilo se kao da se nalaze na malom ostrvu sa koga ne mogu da siđu.

Prošlo je sat vremena.

Matrona i ostali su pevali pesme. Okruženi ogromnom rekom, niko nije mogao da ih čuje kilometrima unaokolo. Pevali su pesme poput „U Njegovo vreme“ i „Kad se digne bura jaka“ na sav glas.

Kad se Matrona umorila od pevanja, napravila je selfije i slikala čamac i okolinu maminim mobilnim telefonom.

Prošlo je dva sata.

Matrona je počela da oseća glad. Ona i ostali pojeli su sendviče koje su spakovali za put. Matrona je uživala u sendvičima sa ukusom tunjevine, a bili su napravljeni od lablebije i luka na komadima integralnog hleba. Za desert je jela hleb namazan ružičastim želeom od kiprovine. Žele od kiprovine je napravljen od ružičastih cvetova kiprovine i neobičnog je ukusa. Sladak je i kiseo, cvetnog, ali i voćnog ukusa. Ima ukus sličan mešavini jagoda i kajsija.

Posle jela, Matrona je počela da se oseća malo obeshrabreno. Njihova grupa je dobila posebnu dozvolu od lokalnih vlasti Aljaske

da održi program za decu u seoskoj kući za sastanke. Bio je to dug i komplikovan proces. Ali sada su bili zaglavljani na peščanom sprudu i nisu mogli nigde da krenu.

„Prošli smo kroz sve to, a sada ne možemo da idemo“, rekla je Matrona majci.

Majka je uzela svoj mobilni telefon i pozvala ženu iz sela koja im je pomogla u organizaciji posete.

„Zaglavljani smo na peščanom sprudu“, rekla je.

„Mrzim kada se to desi“, odgovorila je žena.

Žena je rekla da još uvek mogu da održe program za decu ako stignu do 17 časova. Posle toga, deca će biti zauzeta nečim drugim.

Do sada je prošlo tri sata otkako je Matrona napustila Betel na čamcu. Plima je dolazila, a voda se dizala i dizala. Iznenada se čamac otrgnuo i sišao sa peščanog spruda. Mogli su ponovo da krenu!

Matrona je slušala kako odrasli pričaju šta dalje da rade. Do sela im je trebalo još dva sata. Matrona se pitala da li je vredno da sada krenu. Odrasli su rekli da su voljni da idu.

„Da vidimo šta će se desiti“, rekao je jedan. „Vredi pokušati.“

Čamac je stigao u selo tačno u 17 časova.

Matrona i ostali otišli su u kuću za sastanke da bi pripremili program za decu. Tada su preko seoskog razglaša objavili da deca mogu da dođu na program.

„Ovde smo zbog reklamiranog programa“, rekla je majka preko zvučnika. „Izvinjavamo se što kasnimo. Program će trajati jedan sat. Molim vas, dođite!“

Više od 50 dece pohrlilo je u kuću za sastanke i prostorija je bila sasvim puna.

Matrona i ostali posetioci su se predstavili deci. Zatim su svi pevali vesele pesme o Isusu. Matrona je upravljala projektorom koji je postavljao reči pesama na ekran kako bi deca mogla da ih prate. Nakon toga, mama

Da bi bilo zanimljivije

- Pronađite na karti Betel na Aljasci.
- Recite deci da fotografija na suprotnoj strani prikazuje Matronu na zaglavljenom čamcu.
- Preuzmite fotografije za ovo iskustvo sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Podelite objave o misiji i kratke činjenice iz Severnoameričkog odeljenja: bit.ly/nad-2024.
- Ovo iskustvo ilustruje sledeće delove strateškog plana „Poći ću“ Adventističke crkve: Cilj duhovnog rasta br. 5: „Obučiti pojedince i porodice za živote ispunjene Duhom“; cilj duhovnog rasta br. 6: „Povećati pristupanje, zadržavanje, unapređivanje i učestvovanje dece i mladih“ i cilj duhovnog rasta br. 7: „Pomoći mladima da stave Boga na prvo mesto i da u svojim životima odražavaju biblijski pogled na svet.“ Za više informacija idite na veb-stranicu: IWILLGo2020.org.

Pre Trinaeste subote

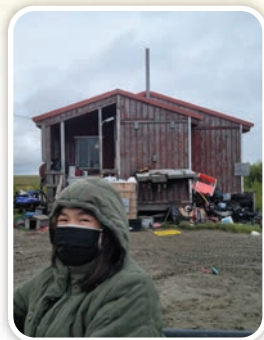
- Pošaljite podsetnik roditeljima u vezi sa programom i kao ohrabrenje deci da ponesu svoj dar Trinaeste subote. Podsetite sve da se njihovi misioniski darovi daju za širenje Božje Reči u svetu i da će jedna četvrtina našeg dara Trinaeste subote ići direktno kao pomoć za tri projekta misije u Severnoameričkoj diviziji. Projekti su navedeni na 3. strani i na poleđini.
- Pripovedač ne treba da zapamti priču, ali bi on ili ona trebalo da budu dovoljno upoznati sa materijalom da ne bi morali da ga čitaju. Alternativno, deca mogu i da odglume iskustvo.
- Pre ili posle iskustva, koristite kartu da deci pokažete mesta u Severnoameričkoj diviziji – Betel, na Aljasci; Sent Luis u Misuriju; i Baltimor u Merilendu – koja će primiti dar Trinaeste subote. Kartu misije sa projektima možete preuzeti na Fejsbuku na bit.ly/fb-mq.

je ispričala kratku priču o Isusu, a deca su pravila zanimljive ručne radove sa glinom za modeliranje i lutkama. Konačno je Matrona pomogla da se podele grickalice. Deca su bila toliko uzbuđena što su jela sveže voće: crvene jabuke, zeleni kivi, žute breskve, narandžaste pomorandže i ljubičasto grožđe. Voće ne raste nigde u blizini sela, pa je to za njih bila naročita poslastica.

Nakon završetka programa za decu, Matrona se ponovo popela u čamac. Bila je

umorna, ali veoma srećna. Bila je to velika subotna avantura – i ona je jedva čekala da se što pre ponovi.

Deo vaših današnjih darova Trinaeste subote pomoći će da se Božja ljubav deli kroz Matroninu crkvu u Betelu na Aljasci. Vaši darovi će potpomoći još dva projekta – u Sent Luisu u Misuriju i u Baltimoru u Merilendu – u Severnoameričkom odeljenju. Hvala vam što ste dali velikodušni dar.

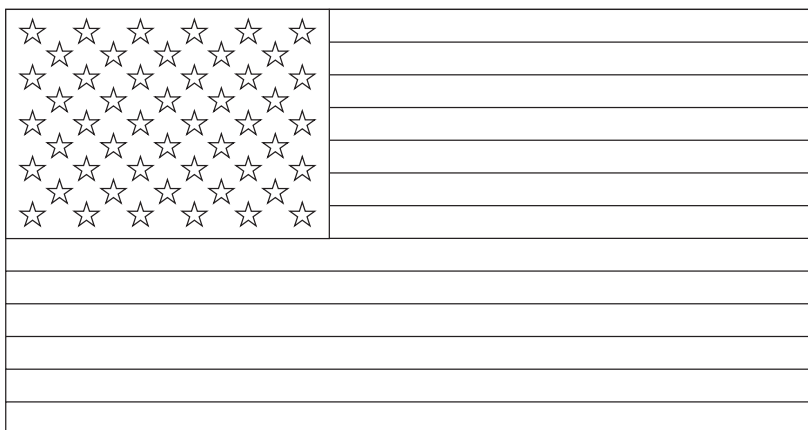
Fotografije, s leva nadesno: Matrona i njena majka; Matronina majka i drugi putnici pokušavaju da pomere čamac sa peščanog spruda; dečak pravi igračku za vreme dečjeg programa u starosedelačkom selu na Aljasci; Matrona u starosedelačkom selu na Aljasci

Budući projekti Trinaeste subote

Projekti Trinaeste subote narednog tromesečja biće 5 projekata u Severnoazijskoj pacifičkoj diviziji.

- Izgradnja centara za boravak dece nakon nastave u 14 škola u Japanu.
- Izgradnja rekreativnog centra u Ulanbatoru, u Mongoliji.
- Izgradnja smeštaja za samohrane majke u Ansanu, u Južnoj Koreji.
- Izgradnja sale za sportove i trening centar na akademiji Hankuk Šamjuk u Seulu, u Južnoj Koreji.
- Uspostavljanje adventističkog sistema u osnovnim školama na Tajvanu.

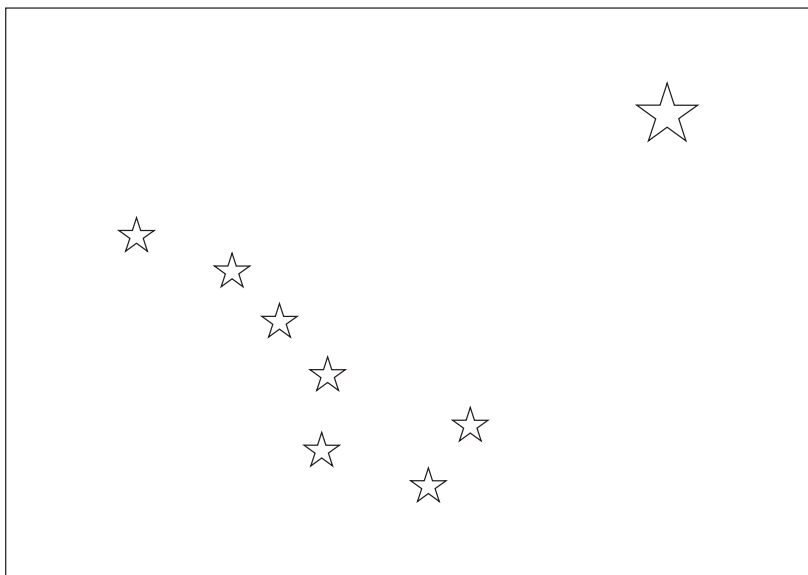
Oboj zastavu

SJEDINJENE AMERIČKE DRŽAVE

UPUTSTVO:

Obojite pravougaonik u gornjem levom uglu tamno plavom bojom, ostavljajući zvezde u beloj boji. Počevši od vrha, obojite svaku drugu prugu crvenom bojom. Ostatak ostavite da bude beo.

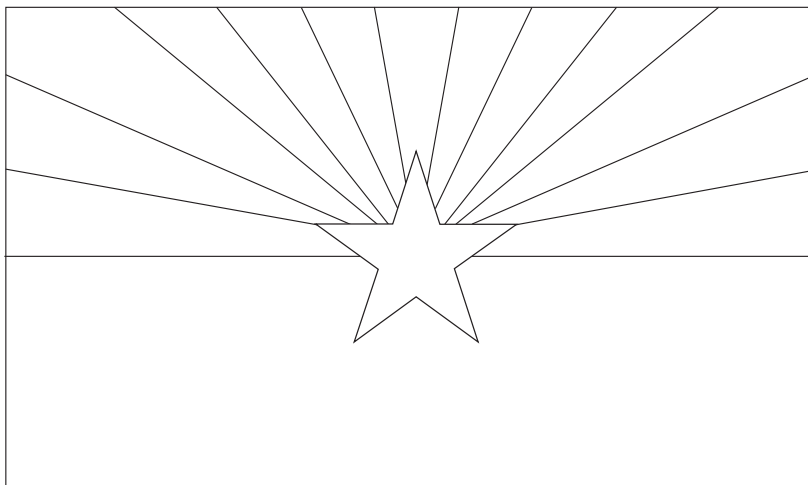

ALJASKA

UPUTSTVO:

Obojite zastavu tamno plavom bojom. Obojite zvezde žutom bojom.

Oboj zastavu

ARIZONA

UPITSTVO:

Obojite donju polovinu tamno plavom bojom. Obojite zvezdu bakarnom (crvenkasto braon) bojom. Počevši od leve, obojite svaki drugi zrak crvenom, a ostale žutom bojom.

Hajde da se igramo!

IGRA PRSTENA I ŠTAPA

Ova igra je bila veoma popularna među decom Indijanaca.

ŠTA VAM JE POTREBNO:

Štap dugačak oko 30 cm
Deblji karton

Žica – 60-80 cm
Zanatski nož ili sekač kutija

UPUTSTVO:

Od kartona isecite krug prečnika oko 15 cm. Isecite krug prečnika oko 7 cm u sredini kako biste napravili obruč. Obmotajte jedan kraj kanapa nekoliko puta oko jedne strane obruča i zavežite čvor da biste ga učvrstili. Zatim umotajte drugi kraj kanapa nekoliko puta oko

jednog kraja štapa, centimetar ili dva (3-5 cm) od kraja, vezujući čvor da biste ga učvrstili.

Bacite obruč i pokušajte štapom da ga uhvatite tako da štap prođe kroz obruč. Da biste starijoj deci malo otežali, možete smanjiti rupu u centru.

IGRA TRČANJA

Ovu igru su igrala deca plemena Klamat u severozapadnom delu Sjedinjenih Država.

Napravite početnu liniju pomoću kanapa ili je obeležite kredom. Igrači se

postrojavaju iza linije, duboko udahnu i trče što dalje mogu dok glasno viču. Kad ostanu bez daha, moraju da zastanu i miruju. Igrač koji otrči najdalje pre nego što ostane bez daha je pobednik.

Ručni rad

SLIKANJE PESKOM

BIĆE VAM POTREBNO:

- Prazne tegle ili plastične posude
- Praškasti pigment u raznim bojama
- Pesak
- Papir, olovke i lepak
- Plastične kašičice

UPUTSTVA:

Nacrtajte jednostavnu sliku na papiru.

Sipajte malo peska u praznu posudu. Izaberite pigment u prahu i umešajte ga u pesak. Eksperimentišite da vidite koliko pigmenta vam treba. Za živopisnije boje dodajte više boje. Pomešajte nekoliko boja.

Radeći na jednom malom delu tokom nekoliko minuta, odlučite gde će ići koja boja, stavite ravnomerni sloj lepka na papir, a zatim sipajte malo peska u boji na lepak plastičnom kašikom. Ponavljajte dok ne pokrijete ceo crtež.

Pustite da se slika sa peskom osuši, a zatim je učinite trajnom prskanjem mešavine lepka i vode (80 procenata lepka, 20 procenata vode) ili lakom za kosu.

Hajde da kuvamo!

JUGOZAPADNE SJEDINJENE DRŽAVE

KUKURUZNI HLEB

Domoroci u Americi počeli su da koriste kukuruz kao hranu hiljadama godina ranije od drugih. U američkim kolonijama, kukuruzni hleb je jednostavno pravljen od mlevenog kukuruznog brašna umešenog sa vodom i ispečenog na vatri. Danas

postoji mnogo vrsta kukuruznog hleba. Neki koriste grubo kukuruzno brašno, što hleb čini gustim i ukusnim, dok drugi koriste fino kukuruzno brašno i šećer tako da hleb postaje sladak i skoro sličan kolaču.

SASTOJCI:

1 šolja (120 g) brašna
1 šolja (160 g) žutog kukuruznog brašna
3 kašike šećera
1 1/2 kašičice praška za pecivo
1/2 kašičice soli

1 šolja (235 ml) mleka
1/4 šolje (60 ml) ulja
1 veliko jaje, lagano umućeno

UPUTSTVO:

Zagrejte rernu na 200 ° C. Podmažite kvadratni pleh za pečenje od 22 cm.

Pomešajte brašno, kukuruzno brašno, šećer, prašak za pecivo i so u velikoj posudi i ostavite sve sa strane.

U posebnoj manjoj činiji umutite mleko, ulje i jaje. Sipajte vlažne sastojke preko suvih i mešajte dok se ne sjedine. Nemojte preterano mešati.

Ravnomerno rasporedite testo u pleh i pecite ga 20 do 25 minuta,

ili dok čačkalica umetnuta u sredinu ne bude sasvim čista kad je izvučete. Isecite na kvadrate ili kriške i odmah poslužite. Posebno je lep sa puterom.

Izvori za vođe

Obavezno preuzmite svoj besplatni video-zapis Misionski spotlajt, koji sadrži video-izveštaje iz Severnoameričkog odeljenja i šire. Preuzmite ili strimujte sa veb-stranice Adventističke misije na bit.ly/missionspotlight.

Informacije sa interneta

Slede izvori informacija koji mogu biti od pomoći u pripremi za segment misije Subotne škole. Za više obaveštenja o kulturi i istoriji zemalja predstavljenih u ovom tromesečju, posetite:

SAD:

vladin veb-sajt	usa.gov
Nacionalna Geografija	bit.ly/NatGeo_USA
Usamljena Planeta	bit.ly/LonelyUSA

Aljaska:

državna veb-stranica	www.alaska.gov/
Aljaska Ture i putovanja	bit.ly/Alaska_Trav
Putujte na Aljasku	bit.ly/Travel_AK

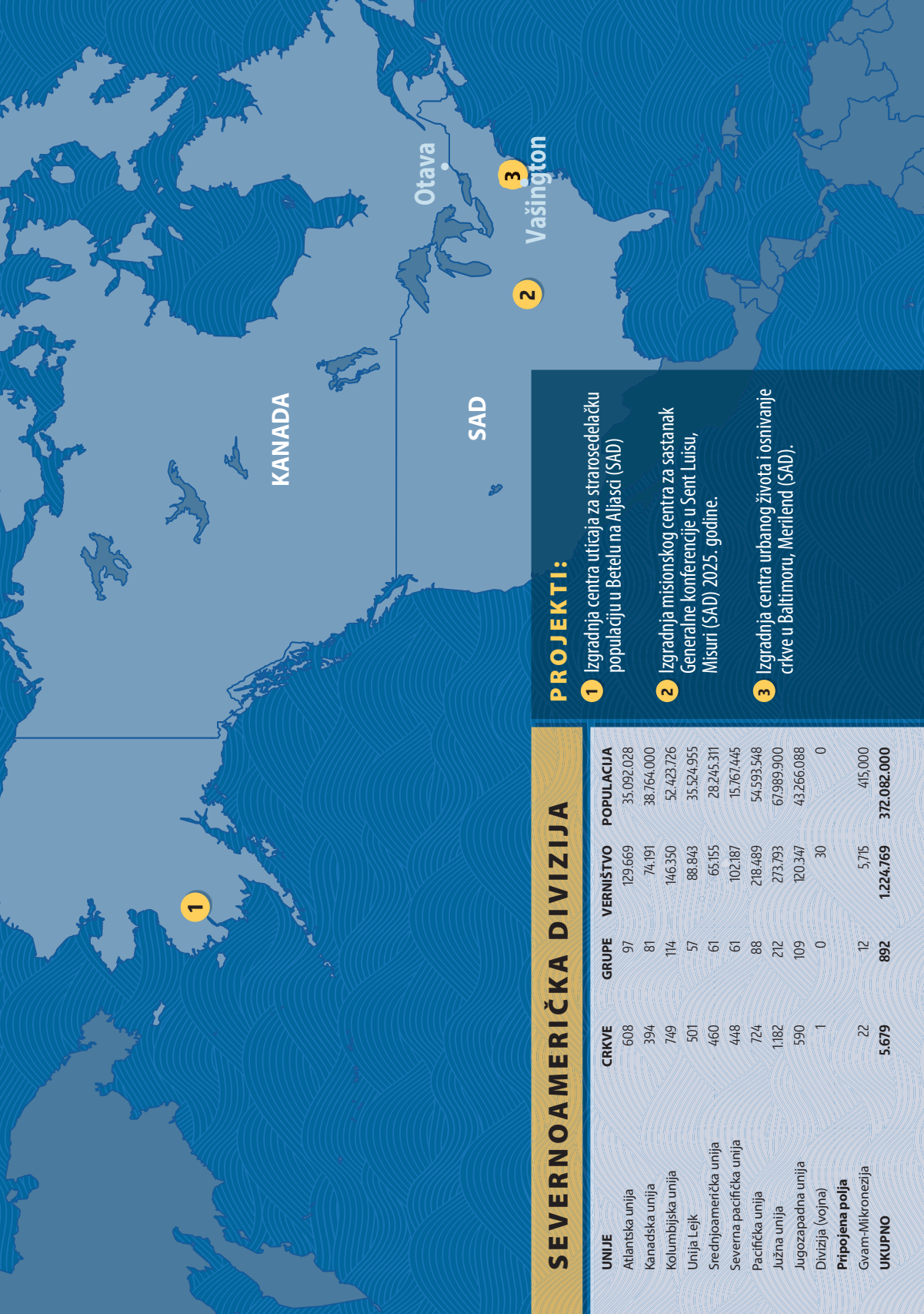
Arizona:

državna veb-stranica	az.gov
Posetite Arizonu	bit.ly/Visit_AZ
SAD vesti	bit.ly/USNews_AZ

Adventisti sedmog dana:

Severnoamerička divizija	bit.ly/SDANAD
Severnopacifička unija	npuc.org/
Pacifička unija	bit.ly/SDA_PUC
Oblast Arizone	bit.ly/SDAAriConf
Oblast Aljaske	bit.ly/AK_Conf
Arktička misija	bit.ly/MissionAdventure.org

Metod postavljanja cilja u prikupljanju darova pomoći će vam da usmerite pažnju na svet-sku misiju i povećate sedmične misionске darove. U svom razredu postavite cilj za sedmični misionски dar. Pomnožite taj iznos sa 14, predviđajući dvostruki iznos za Trinaestu subotu, za dar koji će se prikupljati 28. decembra. Podsetite članove svog subotnoškolskog razreda da njihovi redovni sedmični darovi potpomažu misionско delo svetske Crkve i da će jedna četvrtina darova Trinaeste subote otići direktno za projekte u Severnoameričkoj diviziji. Dvanaeste subote, 21. decembra, iznesite pred crkvu izveštaj o misionским darovima prikupljenim ovog tromesečja. Ohrabrite vernike da Trinaeste subote udvostruče ili utrostruče svoje uobičajene darove. Prebrojte dar i objavite iznos koji je prikupljen u Subotnoj školi.

KANADA

Otava

SAD

2 Vašington

SEVERNOAMERIČKA DIVIZIJA

UNIJE	CRKVE	GRUPE	VERNIŠTVO	POPULACIJA
Atlantska unija	608	97	129.669	35.092.028
Kanadska unija	394	81	74.191	38.764.000
Kolumbijska unija	749	114	146.350	52.423.726
Unija Lejk	501	57	88.843	35.524.955
Srednjoamerička unija	460	61	65.155	28.245.311
Severna pacifička unija	448	61	102.187	15.767.445
Pacifička unija	724	88	218.489	54.593.548
Južna unija	1.182	212	273.793	67.989.900
Jugozapadna unija	590	109	120.347	43.266.088
Divizija (vojna)	1	0	30	0
Pripojena polja				
Gvam-Mikronezija	22	12	5.715	415.000
UKUPNO	5.679	892	1.224.769	372.082.000

PROJEKTI:

- 1 Izgradnja centra uticaja za strarosedelačku populaciju u Betelu na Aljasi (SAD)
- 2 Izgradnja misionorskog centra za sastanak Generahe konferencije u Sent Luisu, Misuri (SAD) 2025. godine.
- 3 Izgradnja centra urbanog života i osnivanje crkve u Baltimoru, Merilend (SAD).